

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X
sídlem X
zastoupen Mgr. Tomášem Procházkou
advokátem Eversheds Sutherland, advokátní kancelář
s.r.o.
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 327/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 21. 8. 2020, č. j. X, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Generálního ředitelství ze dne 11. 6. 2020, č. j. X, se zrušují pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Tomáše Procházky, advokáta, na náhradu nákladů řízení částku 12 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Generálního ředitelství (dále jen „úřad práce“) ze dne 11. 6. 2020, č. j. X. Prvostupňovým rozhodnutím úřad práce rozhodl podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání.
2. Žalobce je agenturou práce, které bylo rozhodnutím úřadu práce ze dne 2. 1. 2019, č. j. X, na základě žádosti ze dne 6. 11. 2018, vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, a to na dobu neurčitou ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání nabylo právní moci dne 18. 1. 2019.
3. Úřad práce zahájil se žalobcem správní řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, neboť z evidence zjistil, že žalobce nesplnil povinnost sjednat pojištění dle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Dne 28. 4. 2020 žalobce zaslal úřadu práce pojistnou smlouvu pro případ úpadku agentury práce, kterou uzavřel dne 11. 4. 2019, se vznikem pojištění od 12. 4. 2019.
4. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2020 úřad práce odejmul žalobci povolení ke zprostředkování zaměstnání udělené rozhodnutím ze dne 2. 1. 2019. Úřad práce dovodil, že žalobce nesplnil povinnost agentury práce mít uzavřené pojištění proti úpadku ve smyslu § 58a zákona o zaměstnanosti. Žalobce pojištění sjednal až dne 11. 4. 2019, s počátkem pojištění ode dne 12. 4. 2019, tedy po marném uplynutí lhůty stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti. Žalobce tak více jak 2 měsíce po právní moci rozhodnutí o udělení povolení zprostředkovává zaměstnání bez pojištění. Ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je podle úřadu práce nutné vykládat v souvislosti s § 58a odst. 1 a 2. Rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání úřad práce odejme, jestliže právnická nebo fyzická osoba zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti.
5. Žalobce se k prvostupňovému rozhodnutí bránil odvoláním, v němž nesouhlasil s výkladem uvedených ustanovení ze strany úřadu práce. Namítal, že zaměstnání zprostředkoval až poté, co měl sjednáno pojištění. Nebyla tak naplněna hypotéza a dispozice normy, tedy zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění. Žalobce se mohl leda dopustit přestupku podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti. K odvolání žalobce přiložil seznam zaměstnanců, kterým zaměstnání od září 2019 zprostředkoval.

6. Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 8. 2020 žalovaný žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Plně se ztotožnil s výkladem relevantních ustanovení zákona o zaměstnanosti, který zastával úřad práce. Pokud žalobce nedoručil úřadu práce doklad o sjednání pojištění v zákonné lhůtě, byl dán důvod pro odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Povinnost sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku dle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti má agentura práce, pojištění musí sjednat nejpozději ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání a následně musí doložit doklad o jeho sjednání. Pokud žalobce uzavřel pojištění až téměř měsíc po uplynutí lhůty stanovené v § 58a zákona o zaměstnanosti, nejen že porušil § 58a odst. 2, ale zároveň i § 58a odst. 1, neboť v danou dobu neměl pojištění sjednáno. Dodatečné sjednání pojištění nemůže zhojit porušení § 58a odst. 2, ani odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Podle žalovaného nerozhoduje, zda žalobce nějakou činnost fakticky vykonával, rozhodující je, že byl k dané činnosti oprávněn, tedy že ode dne 18. 1. 2019 se stal agenturou práce a byl povinen dodržet zákonem stanovené podmínky pro výkon této činnosti, včetně povinnosti být pojištěn pro případ úpadku. Tvzení žalobce, že prvního zaměstnance přidělil až v září 2019, je bezpředmětné. Žalovaný proto nemohl přihlídnout k doloženému seznamu dočasně přidělených zaměstnanců, takový seznam nemůže mít vliv na jiné posouzení věci.

II. Žaloba

7. Podle žalobce postupovali úřad práce a žalovaný při aplikaci § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nezákonně. Žalobce se bránil tomu, že by zprostředkoval zaměstnání bez sjednaného pojištění, což sdělil úřadu práce v podání ze dne 31. 7. 2019. Žalobce sjednal pojištění dne 11. 4. 2019, s počátkem pojištění ode dne 12. 4. 2019 a zprostředkování zaměstnání zahájil až po tomto datu. Prvnímu zaměstnanci zprostředkoval zaměstnání až dne 27. 9. 2019, tedy téměř půl roku po sjednání pojištění. Podle žalobce z gramatického výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, vyplývá, že k odnětí povolení k zprostředkování zaměstnání může úřad práce přistoupit pouze v případě, že agentura práce již skutečně aktivně zprostředkovává zaměstnání. K tomu ze strany žalobce nedošlo, proto nebylo možné uvedené ustanovení aplikovat.
8. Žalobce v odvolání připustil svoje pochybení, když sjednání pojištění nedoložil úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení. Za toto pochybení však může být postižen pokutou podle § 140 odst. 4 písm. g) zákona o zaměstnanosti, nikoli odejmutím povolení ke zprostředkování zaměstnání. Úřad práce zaměnil právní normy s různými hypotézami a dispozicemi, na které navazují různé sankce. Za pochybení při nedoložení sjednaného pojištění nebylo možné využít sankci právní normy, která má jinou hypotézu a dispozici, tedy zprostředkování zaměstnání bez sjednaného pojištění. Smyslem § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti je ochrana přidělených zaměstnanců. Tento účel byl naplněn, neboť žalobce zprostředkoval zaměstnání až po sjednání pojištění, přidělení zaměstnanci tedy byli náležitě chráněni.
9. V dalším žalobním bodu žalobce namítal vady řízení. Ty spočívají v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho argumenty uvedenými v odvolání, zejména s argumenty nerespektování hypotézy, dispozice a sankce předmětné právní normy, dále nemožností odejmout povolení z důvodu nedoložení pojištění a neprokázání, že by žalobce zprostředkoval zaměstnání bez sjednaného pojištění. Podle žalobce je tak rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

10. Žalovaný rovněž pochybil, pokud neprovedl důkaz nutný ke zjištění stavu věci. Žalobce navrhoval provést důkaz evidencí umisťovaných osob, nesouhlasí s tím, že důkaz žalovaný neprovedl.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové a věc vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém právním názoru a výkladu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Z § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že agentura práce je povinna sjednat pojištění nejpozději ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení. Lhůta v odst. 2 uvedeného ustanovení je lhůtou k doložení dokladu, nikoliv lhůtou ke sjednání pojištění. Teleologickým a systematickým výkladem § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti lze podle žalovaného dospět k závěru, že pojištění je nutné uzavřít nezávisle na tom, zda agentura práce svou činnost vykoná. Povinnost doložit sjednání pojištění zakládá i důvod odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Záměrem zákonodárce nebylo, aby agentury práce uzavíraly pojištění jen v případě realizace dočasného přidělování zaměstnanců, jinak by v § 58a zákona o zaměstnanosti nezakotvil povinnost sjednat pojištění i pro případ, že agentura práce nemá žádného zaměstnance (tj. pro zaměstnance budoucí), stejně jako povinnost doložit doklad o sjednání ve stanovené lhůtě. Výklad žalobce by vedl k nepoužitelnosti § 58a odst. 2 věty druhé zákona o zaměstnanosti.
13. Důvod pro odejmutí povolení podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti není závislý na tom, zda agentura práce nějakého zaměstnance dočasně přidělila k výkonu práce pro uživatele, podstatné je, že danou činnost byla oprávněna vykonávat a byla tak povinna mít sjednáno pojištění pro případ úpadku. Žalovaný k tomu poukázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 347/2010 Sb. Zákonná povinnost sjednat pojištění je od počátku spojována již se samotným vydáním povolení ke zprostředkování zaměstnání. Na agentury práce, které porušují § 58a odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti, je nahlíženo jako na agentury práce zprostředkující zaměstnání bez pojištění, čehož důsledkem je odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, a to nezávisle na tom, zda agentura práce byla či nebyla potrestána orgány inspekce práce za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti nebo nezávisle na tom, zda agentura práce předmětné pojištění dodatečně sjednala.
14. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by bylo povolení ke zprostředkování zaměstnání žalobci odejmuto z důvodu nedoložení pojistné smlouvy v zákonem stanovené lhůtě. Takové tvrzení není uvedeno ani v rozhodnutí o odvolání. Žalovaný naopak jednoznačně rozlišil mezi případem, kdy je pouze pojistná smlouva předložena později než 2 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení povolení ke zprostředkování, a případem, kdy není uzavřena řádně a včas. Odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti je významným specifickým dohledovým opatřením.
15. V závěru vyjádření žalovaný uvedl, že se s námitkami žalobce řádně vypořádal, odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009. Připustil, že v odůvodnění absentuje výslovné uvedení důvodu, pro který nepřihlédl k evidenci zaměstnanců, která byla jako odvolání přeložena. Z odůvodnění rozhodnutí však

vyplývá, že skutečnost, že agentura práce fakticky nezprostředkovává zaměstnání, nemá význam, neboť je její povinností mít pojištění sjednáno ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.

16. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl a žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podstatou sporu je posouzení, zda úřad práce a žalovaný rozhodli o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání v souladu s § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti.
19. Nejprve se soud musel vypořádat s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Podle ustálené judikatury správních soudů je zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno vážným vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Žalovaný v této souvislosti příhodně odkázal na závěry nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009, publ. jako N 26/52 SbNU 247), z něhož judikatura týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ať již správních orgánů tak soudů vychází.
20. V posuzovaném případě se žalovaný s dílčími argumenty žalobce obsaženými v odvolání nepochybně vypořádal tak, že proti nim postavil vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyložil tak, že podpora správnosti závěrů je sama o sobě dostatečná. Nebylo povinností žalovaného reagovat na každou dílčí námitku, postačilo, pokud proti odvolacím důvodům žalovaný postavil vlastní dostatečně formulovaný právní názor na danou problematiku. Nic tedy soudu nebránilo přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních námitek.
21. Podle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb., *generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutí povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právnícká nebo fyzická osoba a zprostředkovává zaměstnání bez sjednaného pojištění podle § 58a.*
22. Podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti *agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b), je povinna sjednat pojištění záruky pro případ svého úpadku (dále jen „pojištění“), na základě něhož vzniká dočasně přidělenému zaměstnanci právo na plnění v případě, kdy mu agentura práce z důvodu svého úpadku nevyplatila mzdu. Dle odst. 2 agentura práce podle odstavce 1 je povinna sjednat pojištění ve výši zajišťující výplatu mzdy nejméně do výše trojnásobku průměrného měsíčního čistého výdělku všech svých zaměstnanců, které dočasně přiděluje nebo které bude dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele. Sjednání pojištění je agentura práce povinna doložit generálnímu ředitelství Úřadu práce do 2 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání.*

23. Současně podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti platí, že *právníká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že nedoloží ve stanovené lhůtě ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání generálnímu ředitelství Úřadu práce doklad o sjednání pojištění podle § 58a odst. 2.*
24. Citovaná ustanovení vykládali úřad práce a žalovaný tak, že jako důvod pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti postačí, pokud agentura práce disponuje pravomocným povolením ke zprostředkování zaměstnání a zároveň nemá sjednané pojištění pro případ úpadku podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, přičemž není podstatné, že fakticky zprostředkování zaměstnávání nevykovává, resp. sjedná pojištění po lhůtě 2 měsíců od právní moci povolení ke zprostředkování zaměstnání. Za takové jednání může být postižena nejen podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti příslušným inspektorátem práce, ale také odejmutím předmětného povolení.
25. S právním názorem správních orgánů se soud neztotožnil. V nedávné době byla shodná právní otázka řešena Městským soudem v Praze, který v rozsudku ze dne 29. 10. 2020, č. j. 10 Ad 3/2019-57, bod 41. (dostupný na www.nssoud.cz), dospěl k závěru, že „... je podle názoru soudu třeba vykládat důvod k odnětí povolení podle ustanovení § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti tak, že k jeho naplnění je třeba zjištění, že *právníká/fyzická osoba, které má být povolení odňato, skutečně zprostředkovávala zaměstnání, aniž by skutečně sjednala předepsané pojištění.*“ Městský soud vycházel z formulace § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti a dovozoval, „že zákonodárce stanovil „pro naplnění důvodu odejmutí tři podmínky, a to že (i) *právníká/fyzická osoba má povolení ke zprostředkování zaměstnání, (ii) tato osoba zprostředkovává zaměstnání a (iii) bez sjednaného pojištění podle § 58 a téhož zákona.* Kdyby měl být správný výklad, zastávaný správními orgány, zákonodárce by mohl opomenout druhou podmínku a omezit se na formulaci předmětného ustanovení napřed ve smyslu: *Generální ředitelství Úřadu práce rozhodnutím povolení ke zprostředkování zaměstnání odejme, jestliže právníká nebo fyzická osoba nesjedná pojištění podle § 58a.*“ Výklad zastávaný správními orgány podle městského soudu odporuje gramatickému výkladu textu zákona, neboť „pod pojmem „zprostředkovává“ v rámci § 63 odst. 2 zákona o zaměstnanosti je třeba rozumět faktické, skutečné poskytování služby zprostředkování zaměstnání“. Městský soud odkazoval na formulaci důvodu pro odejmutí povolení pod písm. f) předmětného ustanovení s tím, že tento důvod dopadá na situaci, kdy právníká osoba fakticky zprostředkovává zaměstnání, přičemž „[n]elze se pak rozumně domnívat, že by zákonodárce použil stejnou konstrukci jednání (důvodu) vedoucího k odnětí povolení (tj. zprostředkování zaměstnání bez splnění dalších zákonných podmínek) v rámci téhož ustanovení (tj. pod písm. d) a pod písm. f)/ a přiznával by mu současně odlišný význam“. Podle městského soudu § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti sice stanoví agentuře práce povinnost sjednat vymezené pojištění, avšak nestanoví k tomu žádnou konkrétní lhůtu. A proto „[p]okud tedy žalovaný ... dovodil, že agentura práce „[p]ředně musí pojištění sjednat, a to zřejmě nejpozději do dne nabytí právní moci předmětného rozhodnutí [...]“, pak tento výklad postrádá oporu v zákoně“. Z druhé věty § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti vyplývá toliko povinnost agentury práce ve stanovené lhůtě 2 měsíců od právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání doložit úřadu práce sjednání pojištění pro úpadku. Z toho lze nanejvýš dovodit povinnost agentury práce sjednat pojištění nejpozději v této lhůtě, neboť jen tak může splnit svou povinnost dle § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Městský soud

současně odkázal na smysl § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, též s odvoláním se na důvodovou zprávu k zákonu č. 347/2010 Sb., kterým je zvýšení právní jistoty zaměstnanců agentury práce, popřípadě jiných fyzických osob, pro které bude agentura práce zprostředkovávat zaměstnání. Proto „pokud agentura práce doklad o pojištění ve stanovené lhůtě nedoloží a učiní tak později, znamená to sice překročení lhůty podle ustanovení § 58a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, avšak půjde o překročení lhůty pořádkového charakteru, jež je dle zákona o zaměstnanosti stíháno sankcí/přestupkem podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti, avšak nemá za následek např. fikci prováděného zprostředkování bez pojištění. Nelze bez dalšího skutkového zjištění dovozovat, že pokud žalobkyně nepředložila doklad o pojištění ve lhůtě dvou měsíců od právní moci rozhodnutí o povolení ke zprostředkování, současně také zprostředkovávala zaměstnání bez sjednaného pojištění.“.

26. S právě uvedenými závěry se zdejší soud plně ztotožnil a v podrobnostech si dovolí odkázat na plné znění odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2020, č. j. 10 Ad 3/2019-57. Ve stručnosti lze dodat, že pokud by měl racionální zákonodárce za to, že povinnost mít sjednané pojištění pro případ úpadku ve smyslu § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti stíhá agenturu práce, ačkoli jí ještě nesvědčí právo zprostředkovávat zaměstnání dle § 14 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona, neboť takovou činnost nemá pravomocně povolenou, zvolil by nepochybně jiné řešení. Jak uvedl městský soud v bodu 36. rozsudku, je třeba přihlídnout také k tomu, že zákonodárce dle § 61 zákona o zaměstnanosti nestanovil smlouvu o pojištění pro případ úpadku povinnou náležitostí žádosti právnické osoby o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Přitom takové řešení by bylo nasnadě, pokud by povinnost mít sjednané pojištění ve smyslu § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti měla být spjata již s právní mocí rozhodnutí o povolení ke zprostředkování zaměstnání. Nelze se rozumně domnívat, že by zákonodárce požadoval, aby pojištění pro případ úpadku agentura práce sjednala jediné v době od vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání (viz pojem *agentura práce, které bylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání*, užitý v § 8a odst. 1 zákona o zaměstnanosti) do právní moci takového rozhodnutí.
27. Námitky žalobce, že správní orgány opřely rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání o nesprávný výklad § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, jsou tedy důvodné. Žalovanému nelze přisvědčit, že pro aplikaci uvedeného ustanovení není rozhodné, zda žalobce fakticky zprostředkoval zaměstnání [tj. ve smyslu zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti] bez sjednaného pojištění pro případ úpadku podle § 58a uvedeného zákona či nikoli, a že není rozhodné, že úřadu práce dodatečně doložil sjednání pojištění. Jak již bylo vysvětleno shora, mezi pozdní uzavření a doložení pojištění agentury práce pro případ úpadku dle § 58a zákona o zaměstnanosti a zprostředkování zaměstnání bez pojištění ve smyslu § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti nelze klást rovnítko.
28. Pokud se úřad práce a po něm ani žalovaný (ten rovněž s konstatováním, že žalobcem předložený seznam zaměstnanců nemůže mít vliv na posouzení věci) nezabývali skutkovými zjištěními ohledně faktického zprostředkovávání zaměstnávání žalobcem, aniž by měl žalobce sjednané povinné pojištění podle § 58a odst. 1 zákona o zaměstnanosti, rozhodovali na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobci lze přisvědčit, že z tohoto pohledu je postup žalovaného, který odmítnul

zohlednit žalobcová skutková tvrzení a neprovedl proto dokazování předloženým seznamem zaměstnanců, procesním pochybením.

29. V. Závěr a náklady řízení

30. Soud vzhledem k shora uvedenému zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i vadné rozhodnutí úřadu práce, které mu předcházelo. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
31. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, jsou v dalším řízení správní orgány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány. Bude povinností úřadu práce zabývat se tím, zda byl skutečně naplněn důvod pro odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání dle § 63 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, přičemž se zaměří na zjištění a prokázání toho, zda žalobce skutečně bez sjednaného pojištění podle § 58a zákona o zaměstnanosti fakticky zprostředkoval zaměstnání. Je třeba mít na paměti, že opožděné doložení sjednání pojištění pro případ úpadku mohou příslušné orgány inspekce práce postihnout jen jako přestupek podle § 140 odst. 1 písm. f) zákona o zaměstnanosti.
32. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
34. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 2 x 3 100 Kč za 2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 1 odst. 1, § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby (§ 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 6 800 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 8 228 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, se kterým byl žalobce úspěšný. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 3. února 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu